

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **S. T.**, zastoupený Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terezkou 12, 140 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2006, č. j. OAM-265/LE-C06-C09-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, č. j. 47 Az 16/2006 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2006 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 21. 4. 2006. Krajský soud tuto žalobu dne 21. 6. 2006 zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá porušení práva na respektování soukromého života dle čl. 8 Evropské úmluvy ve spojení s porušením § 16 písm. g) zákona o azylu a porušení práva stěžovatele nebýt podroben ponižujícímu a nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy ve spojení s porušením § 16 písm. g) zákona o azylu. Svou argumentaci přitom opírá o několik rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva.

Dále se stěžovatel domnívá, že jeho vycestování na Ukrajinu brání hrozba špatného zacházení ze strany věřitelů, a to pro nevrácený dluh (půjčka na léčení jednoho syna a studium druhého syna). Návrat stěžovatele by byl citelným zásahem do jeho fyzické a morální integrity, což mělo být zohledněno soudem i žalovaným, neboť Česká republika je povinna respektovat své mezinárodní závazky. Protože toto nebylo učiněno, došlo k porušení čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky. Stěžovatel také uvádí, že jím uváděné skutečnosti spadají do výčtu azylově relevantních důvodů podle § 12 zákona o azylu či článku 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V řízení o udělení azylu by mělo platit, že tvrdí-li žadatel o ochranu obavu z pronásledování (ohrožení života ...), neměla by být azylová žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, protože ta zjevnost a jasnost neodůvodněnosti žádosti zde chybí. Proto bylo porušeno ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu též.

Stěžovatel také namítá chybné použití ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť zjevně nedůvodnou není azylová žádost, která je motivována obavou z nelidského či ponižujícího zacházení. Základním kamenem uprchlického práva je ochrana před navrácením; proto by měl mít takřka každý žadatel o azyl právo na posouzení azylového případu v normální proceduře a je vadou řízení, je-li tento mezinárodní rozměr výpovědi žadatele opominut.

Konečně stěžovatel uvádí, že nerozumí česky dobře. V průběhu správního řízení byly všechny jeho úkony činěny za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka. Krajský soud však písemně komunikoval se stěžovatelem výhradně v českém jazyce, ačkoliv měl být ustanoven tlumočnick. Na podporu svého názoru pak uvádí rozhodnutí Ústavního soudu.

Přijatelnost kasační stížnosti pak stěžovatel spatřuje v přesahu vlastního zájmu stěžovatele při odpovězení otázky zneužití aplikace zjevně neodůvodněných klauzulí zákona, tvrdí-li stěžovatel obavu z nelidského či ponižujícího zacházení nebo obavu o život a současně některý z důvodů pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné. Dále jde o otázku rozsahu přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, objeví-li se až v době po vydání správního rozhodnutí skutečnost relevantní z hlediska dodržování závazků České republiky z mezinárodního práva. Konečně je tu otázka povinnosti ustanovit tlumočnicka žalobci neovládajícímu cizí jazyk vždy, pokud je ze správního spisu zřejmé, že žalobce neovládá český jazyk.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je z části nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Tvrzení týkající se porušení ustanovení Evropské úmluvy bylo uplatněno poprvé až v kasační stížnosti; krajský soud se proto k této námitce nemohl vyjádřit. Kasační řízení je přitom založeno na přezkumu soudních rozhodnutí; pokud námitka není uplatněna již v řízení před krajským soudem, chybí zde podklad k přezkumu, a z tohoto důvodu se takovou námitkou Nejvyšší správní soud nemůže zabývat pro její nepřijatelnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se poté zabýval tím, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Námitkou týkající se „pronásledování“ ze strany věřitelů se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005 - 55, www.nssoud.cz. Také podmínky zamítnutí žádosti o udělení azylu pro její zjevnou nedůvodnost byly mnohokrát Nejvyšším správním soudem řešeny (viz rozsudek ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 - 94, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 20. 11. 2003 č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, www.nssoud.cz) a argumentace žalobce nepřináší v tomto ohledu žádné novum. Konečně i námitka týkající se neustanovení tlumočnicka (ač pro takové

ustanovení nebyly zjevně splněny podmínky), již byla řešena např. v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 380/2004 - 29, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 12. 3. 2004, č. j. 7 Azs 10/2004 - 52, www.nssoud.cz. Sluší se poznamenat, že v soudním spise je založeno výslovné prohlášení stěžovatele, že česky rozumí a tlumočnicka nežadá. K tvrzení stěžovatele o přijatelnosti kasační stížnosti z důvodu zodpovězení otázky rozsahu přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, objeví-li se až v době po vydání správního rozhodnutí skutečnost relevantní z hlediska dodržování závazků České republiky z mezinárodního práva, lze poznamenat, že ze spisu ani z kasační stížnosti nevyplývá, že by se jakákoliv taková skutečnost po vydání správního rozhodnutí objevila. Námitky, jež žalobce učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s tímž výsledkem a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitku, kterou stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu